

Última hora

Passa cada divendres a la tarda: no pares de pensar que falta poc per començar el cap de setmana. Acumules cinc jornades de feina, la cobertura informativa d'una junta de veïns de Valldoreix i el cansament del dia a dia. Toquen, doncs, almenys dos dies de tranquil·litat i dues nits per explorar. Avui ja saps on aniràs a sopar i amb qui. Més o menys com sempre: el mateix lloc, la mateixa gent, el mateix menjar i el mateix beure. 'Guardarem les forces per dissabte', penses. És una bona tàctica, perquè dissabte surt més gent, hauràs pogut dormir més estona, estaràs més descansat... Al cap i la fi, ja tenim una edat i el desgast del cos no permet grans esforços. T'autoconveces amb un refrany: 'El diable, quan és vell, sap més per experiència que per consell'.

Mentre somies despert, sona el telèfon. Múltiple accident a l'AP-7 al terme municipal de Sant Cugat. Moto, cotxes i camió implicats. 'Potser hi ha morts', et diu l'altra banda del fil telefònic. Ja saps què toca: hora de mobilitzar-se. En aquell moment ets el responsable dels serveis informatius i, per tant, has de preparar en breus instants un petit dispositiu per seguir la notícia. 'Marina, truca als Mossos i al Servei Català de Trànsit. Li expliques com està el tema a l'Anna, perquè piqui la notícia i actualitzi constantment la web', dius als teus companys mentre repasses mentalment si és la millor manera de seguir l'última hora. Una sola trucada ha fet passar la redacció de la tranquil·litat a un ritme d'activitat galopant.

Agafes la unitat mòbil i marxes fins al lloc de l'accident. No t'hi pots apropar gaire. Finalment, aparques la furgoneta a l'Autònoma, aquella universitat de la qual vas ser alumne quatre anys perquè ara puguis dir que ets periodista. Des d'allà prepares la crònica i filmes les imatges de les retencions. Et toca confirmar el final tràgic: un mort i un ferit greu. Mentre esperes per entrar en directe per explicar-ho, tens uns minuts per recordar els anys d'universitat, sobretot les estones al bar i aquells companys que fa tant de temps que no veus. Tornes a la redacció i tot ja és coll avall. S'ha modificat l'informatiu radiofònic i s'ha canviat la portada del diari electrònic de l'endemà per incloure-hi l'accident. 'És una sort treballar amb professionals eficients', penses. Tanques edició i baixes la persiana del local. Ara sí, ja ha començat el teu cap de setmana, tot i que amb una mica de retard.

Arribes tard al sopar. Demanes un entrepà a un cambrer que, per variar, no entén el català. Com creus que els polítics no menteixen mai, penses que això només et passa a tu i que el PP i Ciutadans tenen raó quan encenen la seva maquinària d'agitprop per propagar que l'espanyol està discriminat a Catalunya. La conversa s'anima, els temes avancen i et sents afortunat de tenir amics intel·ligents. De sobte, sense saber per què, perds el fil de la conversa i et quedes pensatiu. Reflexiones i, just en aquell instant, t'adones de la superficialitat del periodisme: acabes d'explicar la mort d'una persona de la mateixa manera que parles d'una notícia de política o d'economia. No has fet res de dolent, perquè només has seguit la fórmula que et van ensenyar a l'Autònoma: sigues neutre, contrasta els fets amb diverses fonts i escriu sense valoracions personals. Tot i això, ja no pots deixar de capficar-te en el drama que arrossegaran de per vida els implicats en l'accident i els seus familiars. Abans de ficar-te al llit, només demanes un desig: que passi molt de temps fins que hagis de tornar a informar d'uns fets semblats. Tanques el llum, et costa molt però t'adorms.